

Jean-Luc Bannalec

Commissaris Dupin
en de Fleur de Sel

Vertaald door Sylvia Wevers

DE FONTEIN

De eerste dag

Het karakteristieke viooltjesaroma dat de *fleur de sel* in de dagen na de oogst verspreidde, vermengde zich met de geur van zware kleigrond en het zout en jodium in de lucht, die je hier, midden in het Witte Land – de *Gwenn Rann*, de uitgestrekte salines van Guérande – bij elke ademhaling nog sterker rook en proefde dan elders aan de kust. Nu, aan het einde van de zomer, verspreidden alle salines die speciale geur. De oude *paludiers*, de zoutboeren, zeiden dat je er soms gek van werd, dat je er hersenschimmen van kreeg.

Het was een adembenemend, bizar landschap. Een landschap bestaande uit de vier elementen die de alchemie van zout bepalen: de zee, de zon, de aarde en de wind. Ooit een grote baai, daarna een lagune, een wad, aangeslibd land dat de bekwame mensenhand zich ten nutte had gemaakt. Het lag op een schiereiland dat de donderende Atlantische Oceaan tussen de Loire en de Vilaine had gecreëerd. Het trotse middeleeuwse stadje Guérande – waaraan het gebied zijn naam dankte – markeerde de noordelijke uitbreiding van de zouttuinen. In het zuiden gingen ze over in de rest van de lagune, met aan de overkant Le Croisic met zijn charmante haven. Van daaruit kon je het indrukwekkende schouwspel zien: in het krachtige ritme van de getijden voorzag de Atlantische Oceaan de lagune van water, dat in de smalle kanalen van de zouttuinen stroomde. Vooral op de dagen van de *grande marée*, het springtij, de dagen na vollemaan.

Het Witte Land was helemaal vlak, zonder de minste verheffing. Al sinds ruim twaalf eeuwen was het verdeeld in talloze grote, kleinere en heel kleine, wiskundig nauwkeurig aangelegde rechthoekige salinebekkens, die op hun beurt waren omlijst door schijnbaar willekeurige, vloeiende vormen van aarde en water. Een oneindig

vertakt, uitgekiend systeem van kanalen, opslagbekkens, voorverwarmingsbekkens, verdampingsbekkens en oogstbekkens. Een systeem dat maar één doel diende: de zee, gevangen door sluizen, zo langzaam mogelijk op een reis te sturen, waarop de zon en de wind het water vervolgens bijna volledig lieten verdampen tot de eerste kristallen zich vormden. Het zout was de pure essentie van de zee. 'Kind van de zon en de wind' werd het genoemd. De bekens hadden poëtische namen: Vasières, Cobiers, Fares, Adernes, Oeillets. Een van de Oeillets, de oogstbekkens, werd sinds Karel de Grote voortdurend verbouwd. De oogstbekkens waren de heiligdommen van de paludiers. Van deze bekens, van hun 'karakter', hing alles af: van hun bodems, de verschillende soorten klei en hun verschillende minerale samenstellingen. Lui, genereus, tevreden, onrustig, gevoelig, koppig, weerbarstig... De paludiers spraken over de oogstbekkens alsof ze mensen waren. In deze bekens werd in de openlucht het zout getrokken en geoogst. Het witte goud.

Langs de bekens slingerden avontuurlijk smalle, onverharde paden, die onontwarbare labyrinten vormden die meestal alleen te voet bereikbaar waren. Ook al was het zoutland vlak, je kon toch nooit ver kijken, want langs de bekens en paden lagen begroeide aarden wallen van verschillende hoogtes. Stekelige bosjes, struiken, hoge grassen die schuin stonden in de wind, stro gebleekt door de zon. Her en der een knoestige boom. En rommelig verspreid de *cabanes*, de schuren van de zoutboeren, gemaakt van steen, hout en metalen platen.

En nu, in september, was overal het oogverblindende wit van het zout te zien dat in de loop van de zomer tot respectabele bergen was opgehoopt. Kunstige bergen als vulkanen van soms twee of drie meter hoog.

Commissaris Georges Dupin van het Commissariat de Police Concarneau moest glimlachen. Het was een onwerkelijk landschap. Een fantastische scenerie. De sfeer werd versterkt door de overdaad aan kleuren in de lucht en in het water. Een extravagante show van verschillende tinten violet, roze, oranje en rood, veroorzaakt door de ondergaande zon. Met de langzaam vallende nazomernacht was er een verlossend fris briesje opgestoken na weer een snikhete dag.

Commissaris Dupin deed de auto, een officiële, blauw-wit-rode politieauto, op slot. De indrukwekkend oude en problematisch kleine Peugeot 106 diende als reserve-auto voor algemeen gebruik van het commissariaat. Dupins eigen, innig geliefde, al even stok-oude Citroën XM stond al tien dagen in de werkplaats. Problemen met de hydropneumatiek. Alweer.

Dupin had aan de rand van de weg geparkeerd, half in het gras. Vanaf hier zou hij te voet verdergaan.

Het was een smal maar nog wel geasfalteerd weggetje dat krikas door de salines kronkelde. Het was niet gemakkelijk te vinden geweest. Het was een aftakking van de Route des Marais, een van de drie bochtige wegen tussen Le Croisic en de stad Guérande die door het zoutland leidden.

Dupin keek om zich heen. Er was niemand te bekennen. Op de hele Route des Marais was hij geen enkele auto tegengekomen. In de salines leek de dag ten einde te zijn.

Hij had alleen een handgetekende schets van de plek waar hij heen wilde. Daarop stond een schuur in de buurt van een van de salines, wat verder in de richting van de open lagune. Misschien zo'n driehonderd meter verderop. Hij zou de betreffende saline en de bijbehorende schuur zoeken, en kijken of er 'iets verdachts' was. Het was allemaal nogal vaag, moest hij zelf toegeven.

Hij zou even rondkijken en daarna rechtstreeks naar Le Croisic gaan. Ja, zo stelde Dupin het zich voor: na een korte, vermoedelijk vruchteloze inspectie van de plaats, zou hij een kwartier later in Le Grand Large een in gezouten boter goudbruin gebakken Bretonse zeetong eten. En met een glas koude quincy naar het water kijken, naar de turquoise lagune met het witte zand, en in het westen het laatste licht langzaam zien vervagen. Hij was al eerder in Le Croisic geweest, vorig jaar, met zijn vriend Henri, en had goede herinneringen aan de stad (en aan de zeetong).

Ondanks het feit dat het uiterst vage, dubieuze en eigenlijk belachelijke redenen waren die hem hierheen hadden gebracht, was commissaris Dupin deze avond in een opperbest humeur. Hij had de overweldigende behoefte gehad om er eindelijk weer eens op uit te gaan. Vijf weken lang had hij min of meer dag in, dag uit

in zijn maffe, benauwde kantoor doorgebracht. Vijf weken! Bezig met stompzinnig bureauwerk, formele zaken, de gebruikelijke treiterij van de bureaucratie. Kortom, met werk waar het leven van een echte commissaris, anders dan in boeken en films, vaak uit bestond. Bijvoorbeeld met de nieuwe dienstauto's voor zijn twee inspecteurs, wat gepaard ging met nieuwe *Voorschriften voor het gebruik van voertuigen die ter beschikking worden gesteld voor de uitoefening van politiedienst* van achtentwintig pagina's lang in lettergrootte negen en vrijwel zonder regelafstand, die 'uiterst belangrijk' waren en een 'aantal doorslaggevende innovaties' bevatten, zoals de prefectuur duidelijk maakte. Met een salarisverhoging voor zijn geweldige secretaresse Nolwenn (eindelijk!), waar hij twee jaar en negen maanden voor had gevochten. Met het minutieus archiveren van twee oude en volkomen onbeduidende zaken. Het was zijn record geweest sinds hij van Parijs naar het einde van de wereld was 'overgeplaatst'. Vijf weken kantoorwerk, op deze magische nazomerdagen in september, waarvan het betoverende licht zelfs dat van de andere maanden overtrof. Weken van een stabiele, spectaculaire Azorenhoog. Fantastisch weer, er was geen druppel regen gevallen. *La Bretagne fait la cure du soleil*, Bretagne is bezig met een zonnekuur, schreven de kranten. Vijf weken waarin Dupin haast van dag tot dag chagrijniger was geworden. Het was ondraaglijk geworden, voor iedereen.

Het verzoek van Lilou Breval om de saline te bekijken – ook al had hij natuurlijk niets met dit gebied te maken – was een zeer welkom excuus geweest voor een uitstapje. Dupin zou elk excuus oké hebben gevonden. En, veel belangrijker, hij was Lilou Breval al sinds een hele tijd iets verschuldigd. De journaliste van de *Ouest France* bleef in principe uit de buurt van politieagenten, niet in de laatste plaats omdat ze met haar veelal onorthodoxe onderzoeksmethoden vaak in conflict kwam met politievoorschriften en wettelijke regels. Maar op de een of andere manier vertrouwde ze hem. Dupin respecteerde haar en mocht haar.

Lilou Breval had hem weleens 'bepaalde informatie' verstrekt. In het geval van de vermoorde hotelier in Pont-Aven twee jaar geleden, wat uiteindelijk heel Frankrijk had beziggehouden, had ze

Dupin op het laatst 'geholpen'. Lilou Breval hield zich niet zozeer bezig met de dagelijkse journalistiek, maar had zich gespecialiseerd in grote onderzoeken en verhalen, meestal erg Bretonse verhalen. Twee jaar geleden had ze een niet geringe rol gespeeld bij het blootleggen van een gigantische sigarettensmokkeloperatie. In een enorme betonnen pilaar die naar verluidt was gebouwd voor een booreiland voor de kust waren 1,3 miljoen sigaretten verborgen.

Lilou Breval had Dupin de vorige avond gebeld en – dat had ze nog nooit gedaan – hem iets gevraagd. Ze had hem gevraagd om 'een bepaalde saline en schuur' te bekijken. Om te zoeken naar 'verdachte vaten', 'blauwe plastic vaten'. Ze kon nog niet zeggen waar het over ging, maar was er 'redelijk zeker' van dat 'er iets niet helemaal pluis was'. Na zijn inspectie zou ze zo snel mogelijk naar het politiebureau komen om hem alles uit te leggen wat ze tot dan toe wist. Dupin had totaal niet begrepen waar het allemaal om ging, maar na een paar vragen waar hij geen antwoord op kreeg, had hij uiteindelijk gemompeld: 'Oké, goed dan.' Lilou Breval had hem deze ochtend een schets van de weg en de plaats gefaxt. Natuurlijk wist hij dat hij alle regels overtrad en op de heenweg had hij zich er zelfs een beetje ongemakkelijk bij gevoeld, wat meestal helemaal niet Dupins aard was. Hij had hier formeel niet mogen komen, of beter gezegd: hij had de lokale politie moeten vragen de zaak te onderzoeken. Niet in de laatste plaats omdat het departement Loire-Atlantique, waar de salines zich bevonden, bestuurlijk niet eens meer Bretagne was – laat staan 'zijn terrein' – sinds het 'met gelegaliseerd geweld' van de Bretons was afgepakt tijdens de door hen gehate 'bestuurshervorming' in de jaren zestig van de vorige eeuw. Cultureel, in het dagelijks leven en ook in het bewustzijn van de Fransen en sowieso van de hele wereld, was het departement natuurlijk tot op de dag van vandaag door en door Bretons.

Maar het korte moment van twijfel was snel voorbij geweest.

Dupin was Lilou Breval iets verschuldigd en dat nam hij heel serieus. Een goede politieagent was ervan afhankelijk dat iemand hem af en toe een gunst bewees.

Commissaris Dupin stond naast de dienstauto, waar hij met zijn forse lichaamsbouw en brede schouders opvallend boven uit-

torende. Voor de zekerheid bekeek hij de schets nog eens. Daarna stak hij de weg over en volgde hij het met gras begroeide pad. Al na een paar meter begonnen links en rechts de eerste zoutbekkens, waar het pad aan de randen zonder overgang steil in afliep. Een meter tot een meter vijftig diep, schatte Dupin. De bekkens hadden uiteenlopende kleuren. Sommige waren lichtbeige, lichtgrijsachtig of grijs-blauwachtig, andere waren aardbruin- of roodachtig. Allemaal waren ze doortrokken van smalle looppaden en dammen van klei. Aan de randen paradeerden vogels, die volkomen geruisloos op zoek naar voedsel leken te zijn. Dupin had geen idee hoe ze heetten, zijn ornithologische kennis was beperkt.

Het was echt een waanzinnig landschap. Het Witte Land, zo leek het, behoorde alleen overdag toe aan de mensen, en 's avonds en 's nachts weer helemaal aan de natuur. Het was stil, er was geen geluid te horen, alleen een soort vreemd getsjilp op de achtergrond, waarvan Dupin niet had kunnen zeggen of het vogels of krekels waren. Het was bijna een beetje griezelig. Slechts heel af en toe riep een twistzuchtige meeuw, een ambassadeur van de nabijgelegen zee.

Misschien was het toch een stom idee om hier naartoe te gaan. Als hij iets opvallends zou zien – wat niet het geval zou zijn – zou hij onmiddellijk zijn collega's ter plaatse moeten inlichten. Dupin bleef staan. Misschien moest hij maar meteen naar Le Croisic gaan. En de rare opdracht vergeten. Maar... hij had het Lilou Brevat beloofd.

Dupin's getwijfel werd onderbroken door het schrille geluid van zijn telefoon, dat in deze meditatieve stilte nog luider leek dan normaal. Met tegenzin viste hij het toestel uit zijn zak. Zijn gelaatstrekken klaarden op toen hij het nummer van Nolwenn zag.

'Ja?'

'*Bonj... aire ... daar?*' Een korte pauze. '... ucht ... en hebt ... weg ... as kan... roe...?'

De verbinding kraakte vreselijk.

'Ik versta u niet, Nolwenn. Ik ben al in de salines, ik...'

'U... tussen de twee... ik ... lijk ... kangoer... weet.'

Dupin had kunnen zweren dat hij al voor de tweede keer het

woord 'kangoeroe' had gehoord. Maar misschien vergiste hij zich. Hij sprak nu veel luider.

'Ik. Versta. Echt. Geen. Woord. Ik. Bel. U. Later.'

'... alleen ... gen ... ter.' De verbinding leek helemaal verbroken te zijn.

'Hallo?'

Geen reactie.

Dupin had geen flauw idee wat Nolwenn met een Australisch buideldier wilde. Het klonk bizar. Maar hij pijnigde zijn hersens er verder niet over. Nolwenn was hier aan het einde van de wereld zonder twijfel de belangrijkste persoon voor hem. En ook al had hij het gevoel dat hij zelf al heel aardig 'gebretaniseerd' was, zonder haar was hij verloren. Nolwenn noemde haar project werkelijk 'Bretonisering', volgens het motto: 'Bretagne: je houdt ervan... of je verlaat het!'

Hij waardeerde Nolwenns praktische en sociale genialiteit en haar bijna oneindige regionale en lokale kennis. En haar passie voor bizarre dingen en 'goede verhalen'. De kangoeroe zou een daarvan zijn.

Dupin had zich net weer op zijn kleine missie gericht toen zijn telefoon weer ging. Hij nam automatisch op.

'Hooft u me nu, Nolwenn?'

Een tijdlang hoorde hij niets, alleen weer hevig gekraak.

Toen ineens een paar woorden die vrij goed te verstaan waren: 'Ik verheug me ... morgen, Georges. Heel erg.'

Claire. Het was Claire. Meteen werd de verbinding weer slecht. '... auranf ... eker ... avond.'

'Ik... Ik kom morgenavond. Ja, natuurlijk!'

Er viel een stilte. Die zonder waarschuwing werd gevolgd door oorverdovend geruis. Morgen was Claire jarig. Hij had een tafel gereserveerd in La Palette, haar favoriete restaurant, in het zesde arrondissement. Een grote boeuf bourguignon met een flink stuk spek en verse champignons, urenlang gestoofd in de beste rode wijn zodat het vlees zo mals was dat je het met een lepel kon eten. Het moest een verrassing zijn, ook al ging hij ervan uit dat Claire het allang had geraden. Zoals altijd had hij te veel hints gegeven. Hij

wilde de trein van 15.13 nemen, dan zou hij om zes uur in Parijs zijn.

‘Leek ... tussen ... te komen? Is ... nog ... onzeker?’

‘Nee. Nee. Helemaal niet. Niets is onzeker! Ik ben er om zes uur. Ik heb het treinkaartje al.’

‘Ik ... je slecht ...’

‘Ik jou ook. Ik wilde alleen maar zeggen dat ik me er erg op verheug. Op morgenavond, bedoel ik.’

‘... alleen ... eten ...’

‘Ik heb alles geregeld, maak je geen zorgen.’ Dupin sprak weer te luid.

‘... vis ... later.’

Het was zinloos.

‘Ik. Bel. Je. Later. Claire.’

‘... misschien ... later ... werk ... beter ...’

‘Goed.’

Hij hing op.

Na hun ontmoeting in Parijs eind augustus vorig jaar, die erg fijn was geweest, waren ze elkaar elke dag gaan bellen en zagen ze elkaar regelmatig. Meestal spontaan. Ze waren gewoon in de TGV gestapt. Ja, ze waren weer samen. Ook al hadden ze het niet uitgesproken en was het beslist nog niet officieel. Alhoewel Dupin de rampzalige fout had gemaakt om het op een onnadenkend moment vaag bij zijn moeder te noemen, die helemaal enthousiast was geweest dat ze toch nog een schoondochter kreeg, waar ze al zo lang naar had verlangd.

Claire was net terug uit de VS, waar ze een bijscholingscursus had gevolgd op de afdeling cardiothoracale chirurgie van de beroemde Mayo Clinic. Ze hadden elkaar de afgelopen zeven weken niet gezien, al hadden ze elkaar vaak aan de telefoon gesproken. Ongetwijfeld was dit nog een reden geweest voor het slechte humeur van Dupin. Sinds Claire terug was, nu twee dagen, was zijn humeur aanzienlijk verbeterd. Toch was hij een beetje zenuwachtig. Hij wilde het niet nog een keer verknoeien met Claire, niet zoals bij de eerste keer. Hij had het treinkaartje dan ook al drie weken geleden gekocht, zodat er niets tussen kon komen.

Hij zou Claire straks meteen vanuit Le Croisic terugbellen.

En nog eens in alle rust met haar over morgen praten. Direct na de zeetong.

Hij zou hier nu opschieten.

Commissaris Dupin wist bijna zeker dat hij iemand had gezien. Vlak bij de houten schuur. Heel even maar, een fractie van een seconde. Een schim die onmiddellijk weer was verdwenen.

De commissaris had zijn stappen vertraagd. Hij nam de omgeving op. Hij was nog zo'n twintig meter van de schuur verwijderd. Het pad liep erlangs en leek zich halsoverkop in een zoutbekken te storten.

Dupin bleef staan. Hij streek met zijn hand door zijn haar.

Zijn gevoel zei hem dat er iets mis was. De situatie beviel hem helemaal niet.

Hij keek nog een keer aandachtig om zich heen. In feite was er niets te zien dat op enigerlei wijze verdacht leek. Was het maar een kat geweest? Of een ander dier? Misschien had hij het zich alleen maar ingebeeld. Dat zou wel passen bij de sfeer hier. Misschien begon de bedwelmende geur, die hier, diep in de zouttuinen, nog intenser was, zijn hallucinerende effect te ontplooiën.

Plotseling, helemaal uit het niets, klonk er een sissend geluid. Het was een eigenaardig geluid, metaalachtig, met een hoge frequentie. Gevolgd door een kleine doffe plof, niet ver weg. Een zwerm vogels vloog luid krijsend op.

Dupin herkende het geluid meteen. Met een snelheid en precisie die je gezien zijn nogal massieve lichaamsbouw niet direct zou verwachten, wierp hij zich naar links op de grond, waar de smalle strook gras steil afliep naar een opslagbekken. Hij rolde zich er behendig af en draaide zich zo dat hij met zijn benen en voeten in het bekken gleeed en de grond voelde. Het water was ongeveer een halve meter diep. Dupin had zijn wapen – een 9 mm Sig Sauer – getrokken en instinctief op de schuur gericht. Het was verre van een perfecte bescherming, maar beter dan niets. De kogel was rechts niet ver van hem ingeslagen. Dupin kon niet zeggen waar hij precies vandaan kwam, of het nu uit de grote schuur was of uit een van de kleinere schuurtjes in de buurt. Hij had niets gezien. Hele-

maal niets. Dupins gedachten raasden. In een situatie als deze kon je niet normaal denken, maar waren je gedachten een mengeling van honderden dingen tegelijk. Heldere, scherpe waarnemingen, reflexen, instincten en flarden van gedachten vermengden zich koortsachtig en resulteerden in wat vaag ‘intuïtie’ werd genoemd.

Dupin moest uitzoeken waar de aanvaller zich bevond. En hopen dat het er maar één was.

Hij kon drie schuurtjes zien, dicht bij elkaar. Het dichtstbijzijnde stond ongeveer tien meter verderop.

De schutter kon niet al te dichtbij zijn geweest, want dan zou hij zijn doel niet hebben gemist.

Weer het hoge geluid – en weer een doffe inslag. Niet ver voor hem. En nog een keer. Weer vogels die opschrokken en krijsend opvlogen. Dupin gleed iets dieper in het bekken en knielde nu in het water dat tot aan zijn middel kwam. Een vierde keer.

Deze keer had de kogel hem slechts op een paar centimeter gemist. Hij had iets bij zijn linkerschouder gevoeld. Voor zijn gevoel kwamen de schoten nu allemaal uit één richting. Toen werd het abrupt stil. Misschien was de aanvaller op zoek naar een betere positie.

Dupin beseftte dat het geen oplossing was om zich in het bekken te blijven verschuilen. Hij moest in actie komen. Hij dacht koortsachtig na. Slechts één keer kon hij het moment van verrassing aan zijn zijde hebben. Hopelijk. Eén keer maar.

Met een pijlsnelle beweging sprong hij uit het bekken, richtte naar de plek waar hij vermoedde dat de schutter zich bevond en vuurde zo snel als het wapen toeliet. Zo rende hij naar de dichtstbijzijnde schuur. Toen hij daar aankwam, had hij het magazijn helemaal leeggemaakt. Vijftien schoten.

Dupin haalde een paar keer diep adem. Het was doodstil. De commissaris was vreemd kalm. Dat werd hij altijd in benarde situaties. Toch stond het koude zweet op zijn voorhoofd. Hij had geen tweede magazijn bij zich. Ja, in het dashboardkastje van de auto, maar niet hier. Hij had zijn telefoon, maar daar had hij nu niets aan, ook al moest hij natuurlijk proberen om dit snel te melden.

De schuur waarachter hij nu gehurkt zat, was gemaakt van

dikke golfplaten, maar hij had geen idee hoe sterk ze waren. En ook niet waar de deur zat. En of die open was. Maar de deur was waarschijnlijk zijn enige kans. Dupin bevond zich aan een van de twee lange zijden. Het zou het meest logische zijn dat de deur aan de kant van het pad was, dus links van hem. Hij wist dat hij niet lang kon nadenken. En dat hij ook bij deze manoeuvre slechts één poging had.

Met snelle maar behoedzame passen bewoog hij zich dicht tegen de platen aan naar de hoek. Hij bleef heel even staan. Het volgende moment sprong hij in een plotselinge beweging de hoek om, zag zowaar een deur, trok hem open, wierp zich naar binnen en sloeg hem achter zich dicht.

Het hele gebeuren had twee of drie seconden geduurd. Of de aanvaller had Dupin niet gezien of hij was echt verrast, maar feit was dat hij niet had geschoten.

Het was pikdonker in de schuur. Alleen door de kieren in de deur viel wat van het laatste schemerige licht.

Dupin hield de deurklink stevig vast. Het was zoals hij had verwacht: de deur kon van binnenuit niet op slot. Dupin pakte zijn telefoon, dat was nu het belangrijkste. Nolwenns nummer stond als tweede in de lijst recent gekozen nummers. Het kleine display verlichtte een verbazingwekkend groot deel van de ruimte en Dupin keek snel rond. De voorste helft was leeg, in de achterste helft stonden een paar grote zakken en lagen wat stangen. Hij staarde weer op het scherm. Hij had geen ontvangst.

Dit kon niet waar zijn. Niets. Geen enkel streepje. Hij kende dit. Aan het ‘einde van de wereld’ was je vaak letterlijk van de wereld afgesloten. Soms had je alleen in de grote plaatsen een stabiele ontvangst. En zijn mobilfoon lag – naast het tweede magazijn – veilig in de auto. Dupin had hem bijna nooit bij zich, hoewel dat volgens de officiële voorschriften wel moest. Misschien had hij op een of andere frequentie een collega uit de regio kunnen opsporen. Op de spoedfrequentie zeker, maar daar had hij nu niets aan. Hij had hem niet bij zich. En dat er toevallig iemand op dit tijdstip op deze verlaten plek zou komen, was uiterst onwaarschijnlijk.

‘Wat een ellende.’

Hij had de zin er veel te hard uitgeflapt. Het volgende moment klonk er een oorverdovende metaalachtige knal waardoor Dupin bijna zijn telefoon liet vallen. Een schot. En nog een. En een derde. Telkens hetzelfde helse kabaal. Dupin had zijn adem ingehouden. Hij had geen idee of de golfplaten de kogels tegen zouden houden. Vooral als de schutter slim was en herhaaldelijk op dezelfde plek schoot. Op dit moment kon hij geen kogelgat vinden. Opnieuw sloeg een kogel in op de golfplaten, dit keer met nog meer lawaai. De aanvaller leek de schuur te naderen. En nog twee schoten, snel achter elkaar. Dupin knielde neer, steunde zijn elleboog op zijn knie en hield zijn handpalm onder de klink van de deur. Toch zou het moeilijk zijn om te verhinderen dat iemand de deur opende. Hij kon nog steeds alleen maar hopen dat de aanvaller het uit angst voor een vuurgevecht niet zou wagen. Plotseling klonk er een harde, doffe klap op de deur. Het was geen schot maar klonk meer alsof er iets zwaars tegenaan was geknald. Vervolgens klonk er een luid schrapend geluid. De deurklink bewoog heel licht. Iemand stond exact aan de andere kant van de deur, een paar centimeter van hem vandaan. Dupin dacht dat hij een stem hoorde, een paar woorden, zachtjes, maar hij wist het niet zeker. Daarna was het weer stil.

Ook in de volgende minuten gebeurde er niets. Het was beklemmend. Hij wist niet wat zijn aanvaller nu van plan was en had geen kans om erachter te komen. Hij kon niets doen. Hij kon alleen maar hopen dat de aanvaller geen poging deed om de schuur te bestormen. Die zou in elk geval vermoeden dat Dupins telefoon hier geen stabiele ontvangst had en dat hij geen hulptroepen kon invoeren.

Maar hoogstwaarschijnlijk zou zijn tegenstander om zich heen kijken en de politieauto zien. Of er stond sowieso nog ergens op straat iemand op wacht die de politieauto direct had gemeld. Dat hing ook af van hoe groot de zaak was die op het spel stond.

Ineens hoorde Dupin de motor van een auto, niet dicht bij de schuur, maar ook niet ver weg. Op de weg hiernaartoe had hij nergens een auto gezien. De motor draaide een tijdje zonder dat er iets gebeurde. Daarna begon de auto pas te rijden. Dupin kon het gedempt, maar duidelijk horen. Wat gebeurde er? Ging zijn

aanvaller ervandoor? Blijkbaar had diegene nog iets geregeld. Na een paar meter remde de auto abrupt. Dupin wachtte op het geluid van portieren die opengingen. Maar er gebeurde niets.

Plotseling ging zijn telefoon. In een reflex nam hij op.

‘Hallo?’ zei hij snel met gedempte stem.

Hij hoorde niets anders dan gekraak en geruis.

‘Dit is een noodgeval. Ik ben in de salines van Guérande. ... In een schuur. ... Ik word beschoten. ... Mijn auto staat geparkeerd aan een zijweg van de Route des Marais. Vanaf daar ben ik over het pad naar het westen gelopen. ... Hallo?’

Dupin hoopte dat de beller iets van deze woorden zou horen en gealarmeerd zou zijn. Maar het was zeer onwaarschijnlijk.

‘Hallo? Dit is een noodgeval.’ Onwillekeurig schreeuwde hij nu bijna. ‘Ik word beschoten, ik...’

‘... alleen bellen om ... tafel ... acht uur.’

Dupin kon de vervormde stem niet herkennen. Maar de woorden ‘tafel’ en ‘acht uur’ waren vreemd genoeg duidelijk te horen geweest. Dit kon niet waar zijn. Het moest La Palette zijn, over zijn reservering voor morgenavond. Stéphane misschien, de hoofdkelner, die wist dat het altijd beter was om Dupin aan de exacte reservering te herinneren.

‘Een noodgeval bij de politie, belt u alstublieft het Commissariat Concarneau. ... Hallo, Stéphane?’

Blijkbaar had de beller er geen woord van verstaan. Maar Dupin moest profiteren van de ontvangst, hoe slecht die ook was. Zolang hij die nog had. Er was inderdaad één klein streepje te zien. Zo snel mogelijk koos hij Nolwenns mobiele telefoonnummer. De telefoon ging over. Dupin kon het duidelijk horen. Eén keer. Toen hoorde hij niets meer. Hij probeerde het opnieuw. Tevergeefs. Verbijsterd staarde hij naar het scherm. Het eenzame streepje was verdwenen.

Het volgende moment was te horen dat de auto, waarvan de motor de hele tijd had gedraaid, met hoge snelheid wegreed.

Dupin legde zijn telefoon op de grond. Hij moest het display in de gaten houden. Maar er gebeurde niets.

De auto was niet meer te horen. Hij had de saline verlaten. Was

het maar één aanvaller geweest, of twee, of zelfs meer? Als het er meer dan één was geweest, was er dan een achtergebleven? Die er alleen maar op wachtte dat Dupin de schuur verliet? Hadden ze een val voor hem gezet?

Het zou te riskant zijn om nu te proberen de schuur te verlaten. Hij zou moeten wachten. Hij zou het in deze benauwde schuur moeten volhouden zonder iets te kunnen doen. Het was nog niet voorbij.

Het was even na tien. Er was niets, maar dan ook niets gebeurd in dit oneindig lange halfuur. Dupin was steeds erger gaan zweten in zijn onmogelijke houding, waarbij hij om de twee of drie minuten zijn linker- en rechterarm wisselde om de deurklink te blokkeren. Algauw deed alles pijn en na verloop van tijd had hij geen gevoel meer in zijn hand, arm en been. Uiteindelijk had hij in zijn hele lichaam geen gevoel meer. Alleen af en toe een stekende pijn in zijn linkerschouder. Hij schatte de temperatuur in de schuur op ruim dertig graden. De zuurstof leek volledig opgebruikt.

Hij moest de schuur uit. Er was geen enkel streepje te zien op het display van zijn telefoon. Hij moest het riskeren. Hij had een plan.

Voorzichtig probeerde hij de deurklink naar beneden te duwen.

Tevergeefs. Het ging niet. Voor geen millimeter. Zijn aanvaller had de deurklink geblokkeerd. Dat waren dus de vreemde geluiden geweest. Iemand had iets met de deur gedaan. Van buitenaf was er iets onder de klink geklemd. Dupin rammelde er zo hard mogelijk aan. Er kwam geen beweging in.

Hij zat vast. En zijn aanvaller was waarschijnlijk verdwenen.

Dupin zakte in elkaar. Hij kroop een stukje naar rechts en ging languit op de vloer van de schuur liggen. Terneergeslagen over de situatie, maar ook, merkte hij nu, opgelucht dat de onmiddellijke dreiging geweken leek.

Hij had misschien een minuut gelegen, geprobeerd zijn in slaap gevallen armen en benen weer tot leven te wekken en erover nagedacht wat hij nu moest doen, toen hij een krak hoorde. Vrij hard en duidelijk. Hij was er zeker van dat het geen dier was geweest.

Er was daar buiten iemand. Dupin nam in een flits zijn oude

houding weer aan en hield de klink vast. Hij hoorde zacht gemompel en drukte zijn oor tegen het plaatwerk. Met de grootste inspanning probeerde hij te horen wat er buiten gebeurde.

Alles bleef een minuut of twee stil. Toen schalde ineens – Dupin kromp ineen – heel luid door de nacht: ‘Dit is de politie. We hebben het terrein omsingeld. We roepen u op om u ter plekke over te geven. We zullen niet aarzelen om onze vuurwapens te gebruiken.’

Dupin sprong op. En struikelde bijna.

‘Ik ben hier. In deze schuur.’

Hij had het geschreeuwd en daarna een paar keer op de deur gebonsd.

‘Commissaris Georges Dupin, Commissariat de Police Carnearneau. Ik ben in deze schuur. Alleen. Er is geen sprake meer van een dreigingssituatie.’

Dupin wilde net nog een keer roepen, maar hield zich in. Wat als het een list was? Wie had de politie nou kunnen inlichten? Een megafoon bewees niets. Waarom gaf niemand antwoord? Maar aan de andere kant, als het echt de politie was, zouden de collega’s eerst de situatie moeten peilen. Ze moesten zeker weten dat er echt geen gevaar dreigde.

Het volgende moment werd er hard aan de deurklink gerukt.

‘We hebben de deur gedeblokkeerd. Kom naar buiten met uw handen omhoog en volledig open. Ik wil uw handpalmen zien. En langzaam.’

De blikkige stem was op het moment dat er aan de deur werd gerukt van een afstand gekomen, dus er moesten minstens twee mensen zijn.

Dupin dacht even na en riep toen: ‘Identificeer uzelf. Ik moet zeker weten dat u van de politie bent.’

Het antwoord kwam onmiddellijk.

‘Ik ga helemaal niets doen. U komt nu naar buiten.’

Deze reactie was waarschijnlijk het beste bewijs.

‘Goed, ik kom.’

‘Zoals ik al zei: handen omhoog en heel, heel langzaam.’

‘Ik ben commissaris Georges Dupin, Commissariat de Carnearneau.’

‘Schiet nou maar op.’

De toon was ijzig.

Dupin opende de deur. Een verblindende, scherp omrande lichtkegel viel in de schuur, zeker een van die nieuwe powerledlampen. Hij bleef even staan om er zeker van te zijn dat hij weer stevig stond. Het volgende moment stapte hij zonder omhaal de schuur uit, met zijn rechterhand voor zijn ogen en in zijn linkerhand zijn telefoon.

‘Ik heb een werkende telefoon nodig. Ik moet direct iemand bellen.’

Hij moest Lilou Breval spreken. Onmiddellijk.

‘Ik had gezegd: handen omhoog. Ik...’ De stem brak af. Het volgende moment naderde er iemand van rechts.

‘Wat doe jij hier? Wat moet dit in godsnaam?’ Het was een vrouwelijke, ietwat hese stem. Aanvallend, maar toch volkomen beheerst en niet eens heel luid. ‘Wat is hier gebeurd?’

Iemand paste de lichtstraal van de zaklamp aan van scherp naar diffuus, en Dupin kon zijn hand van zijn ogen halen.

Voor hem stond een knappe vrouw van ongeveer een meter vijfenzeventig, met schouderlang, donker, golvend haar, in een lichtgrijs broekpak, een donkere blouse en elegante zwarte enkellaarzen met niet onaanzienlijke hakken. In haar rechterhand een Sig Sauer.

‘Commissaire Sylvaine Rose. Commissariat de Police Guérande.’ Een korte stilte. Daarna, met de klemtoon op elke lettergreep: ‘Département Loire-Atlantique.’

‘Ik moet iemand bellen. Heb je een satelliettelefoon?’

‘In tegenstelling tot het Commissariaat Concarneau hebben wij het nodige materieel bij ons op onze missies. Wat heb je hier te zoeken? Wat was dit voor een onprofessionele actie?’

Dupin kon zich nog net, voordat hij er een paar norske woorden uitflapte, inhouden.

‘Ik... wie heeft jullie geïnformeerd dat ik...’ Hij liet even een stilte vallen. ‘Dat ik hier ben?’

‘Je hebt je redding te danken aan een ober uit Parijs. Die jou had gebeld over je reservering voor morgenavond. Hij kon je niet ver-

staan, maar meende het woord “beschoten” gehoord te hebben en heeft *uit voorzorg* de politie van het zesde arrondissement gebeld. En die heeft *uit voorzorg* contact met ons opgenomen. Ze herinnerden zich je meteen, je vertrek is kennelijk nogal opzienbarend geweest. En wij zijn vervolgens *uit voorzorg* even een kijkje gaan nemen.’ Ze veranderde abrupt van toon. ‘Wat doe je in de salines? Hoe ben je in deze keet terechtgekomen? Wat is hier gaande? Dat ga je mij nu haarfijn uitleggen. En voor die tijd ga je niemand belten. Je gaat helemaal niets doen.’

Dupin zou onder de indruk zijn geweest als er het laatste uur niet een enorme woede in hem was opgeborreld, die alle andere gevoelens al had overschaduwd, zelfs die van machteloosheid en de pijn in zijn armen, benen en schouders. Hij was boos. Op zijn folteraar, op de hele situatie, maar vooral op zichzelf. Hij wist dat hij nogal een idioot was geweest. En hij wilde weten wie op hem had geschoten! Waar dit allemaal om draaide! Hij had dezelfde vragen als de commissaire. Maar behalve een verslag van wat er was gebeurd, zou hij geen antwoorden kunnen geven. Hij moest onmiddellijk uitzoeken wat Lilou Breval wist, wat ze de vorige dag voor hem verborgen had gehouden.

‘Geef me de satelliettelefoon,’ zei hij.

‘Ik doe helemaal niets totdat je me alles hebt verteld.’

Deze zin had niet rustiger uitgesproken kunnen worden.

‘Ik...’ Dupin brak af. Hij begreep zijn collega – hij zou zich niet anders hebben gedragen – maar hij had hier nu geen tijd voor.

‘Wat wil je doen? Mij hier vasthouden?’

‘Dat kan ik helaas niet. Maar ik breng je nu naar het ziekenhuis in Guérande-stad. En ik zal geen millimeter van je zijde wijken totdat ik alles weet. Ik heb iets tegen schietpartijen in mijn district. We hebben een groot aantal hulzen gezien, dus er moet zich hier aardig wat hebben afgespeeld. Het forensisch team zal alles onderzoeken. Ik hoop dat je niet besluit mijn onderzoek te vertragen. De inspectie zal toch al blij zijn met je.’

Ondertussen waren er ongeveer tien politieagenten te zien, allemaal uitgerust met grote zaklampen. Het was allang stikdonker. Twee politieauto’s kwamen vlak achter elkaar over de weg

aanrijden en waren bijna bij de schuur. Hun grootlicht verlichtte het tafereel fel.

Dupin dacht na. Misschien moest hij meewerken. Dit was niet zijn terrein. Niemand luisterde naar hem. In zijn eentje kon hij hier niets uitrichten. Voorlopig was hij afhankelijk van de commissaire. Hoe moeilijk dat ook voor hem was.

‘Het ging om verdachte vaten, hier in de saline. Ik ben hier gekomen op aanwijzing van een journalist. Lilou Breval van *Ouest France*. Toen ik aankwam, opende iemand het vuur. Ik heb niemand gezien, ik weet niet hoeveel mensen er waren, als het er meer dan één waren. Ik kon me verschuilen in deze schuur. De aanvaller of aanvallers hebben de plaats delict waarschijnlijk om ongeveer vijf over halftien verlaten.’

‘Wat voor vaten?’

‘Ik weet het niet. Blauwe plastic vaten. Daarom moet ik meteen met die journalist praten, alleen zij kan het ons vertellen...’

‘Je weet het niet? Je hebt jezelf door grove nalatigheid in deze situatie gebracht omdat iemand tegen je zei dat je naar een paar vaten moest kijken? Zonder ook maar in het minst te weten waar het om zou kunnen gaan? In een département waar je niets te zoeken hebt?’

‘Ik moet een telefoontje plegen.’

‘Je moet naar het ziekenhuis.’

‘Wat moet ik in godsnaam in het ziekenhuis?’ Dupins woede borrelde weer op.

Commissaire Rose keek hem een ogenblik besluiteloos aan. Toen draaide ze zich om en riep ze in de richting van een politieagent die bij de schuur bezig was: ‘Chadron. Voor de opsporing: één persoon. Misschien meerdere. Geen indicatie van hun identiteit. Wat voor auto ze hadden weten we ook niet. Het enige wat we weten is dat er om ongeveer vijf over halftien een auto wegreed uit de saline. Richting en bestemming onbekend. Het is eigenlijk zinloos, maar meldt het toch maar.’

De politieagent in kwestie haalde haar mobilfoon tevoorschijn. De commissaire wendde zich weer tot Dupin. Duidelijk geïrriteerd.

‘We gaan. Zelf ontduik ik namelijk niet graag belangrijke dienst-

voorschriften. Je bent geraakt en ik zal ervoor zorgen dat een arts je onderzoekt. Dat is mijn verantwoordelijkheid.'

'Geraakt?'

'Je bloedt aan je linkerschouder.'

Dupin pakte zijn linkerarm vast en draaide zijn hoofd. Zijn poloshirt was nat van het zweet en het water in het bekken. Het was niet makkelijk te onderscheiden in de schijnwerpers, maar als hij goed keek, kon hij het inderdaad zien: aan de linkerkant was het nog donkerder dan aan de rechterkant. En hij had af en toe – slechts af en toe want de adrenaline had hem tot het uiterste opgepept – een scherpe pijn gevoeld, ook al had hij er verder niet over nagedacht en het toegeschreven aan de verkrampde houding. Hij zag dat het poloshirt bij zijn bovenarm gescheurd was. Hij raakte de plek aan en voelde de stekende pijn ineens heel scherp.

'Bizar.' Het kwam uit het diepst van zijn ziel.

De commissaire glimlachte even naar hem. Dupin had geen idee waarom. Ze sprak heel zacht, kalm en keek hem recht in de ogen.

'Je bent hier in mijn wereld, *monsieur le commissaire*. En hier ben je ofwel iemand die mijn leven makkelijker maakt – ofwel iemand die het me moeilijker maakt. En ik verzeker je dat je niet iemand wilt zijn die het me moeilijker maakt.'

Ze sprak verder op een normaal volume.

'Kom.'

Dupin wilde protesteren.

Commissaire Rose keek omhoog naar de lucht, mompelde 'moet lukken' en wendde zich tot de collega van zojuist.

'Ik heb een satelliettelefoon nodig. Jij neemt het hier over als ik weg ben. Ik ga met commissaris Dupin mee naar het ziekenhuis. Hou me op de hoogte van elk nieuwtje. Het maakt niet uit wat het is. Ik wil alles weten. Alles.'

Dupin wreef over zijn rechterslaap. De laatste zinnen hadden vreemd genoeg geklonken alsof hij ze zelf had geformuleerd.

De commissaire liep naar de achterste auto.

'We gaan.'

Ze had haar linkerhand in de zak van haar jasje gestoken, alleen haar duim stak eruit.

Inspecteur Chadron kwam met een telefoon aanzetten die er met zijn enorme antenne uitzag als een mobiele telefoon van vijftien jaar geleden en hield hem voor Dupin op.

‘Jij praat onderweg met die journalist van je en vertelt me daarna alles nog eens in detail,’ instrueerde commissaire Rose hem.

Dupin stapte bij haar in de auto. De salines onder de heldere zwartblauwe hemel, de zoutbergen die door de koplampen van de politieauto’s werden verlicht, de trillende lichtkegels van de rondlopende politieagenten... Dit alles creëerde een surrealistisch beeld.

Er was veel gebeurd sinds hij hier was aangekomen. En van de zeetong was niets terechtgekomen.

‘Ik heb een *café* nodig. Een dubbele. En een telefoon. En u moet mijn inspecteur bij me laten.’

‘97 over 62. Uw bloeddruk is nog steeds erg laag. Uw pols is constant rond de 140. Symptomen van een shocktoestand. En gevolgen van bloedverlies. Geen levensbedreigende toestand, maar toch...’

‘Ik ben niet in shock. Ik heb bijna altijd een lage bloeddruk. Geërfd van mijn vader. Ik heb cafeïne nodig, dan is alles in orde. Is de wond zo verbonden dat ik vrij kan bewegen?’

‘U mag voorlopig helemaal niet bewegen.’

De jonge, demonstratief weinig meelevende dokter, die Dupin nu voor de tweede keer sprak, had hem onderzocht toen ze waren aangekomen – nadat hij irritant genoeg meer dan twintig minuten had moeten wachten op de Spoedeisende Hulp. Commissaire Rose was buiten gebleven om te bellen. Op een gegeven moment was er een arts bij gekomen, die naar Dupins inschatting nog jonger was en niet minder onverschillig. Zij had hem de meest noodzakelijke informatie gevraagd en hem naar een kleine kamer een paar gangen verderop gebracht. Het was een schampschot dat oppervlakkig de spiervezels had geraakt. Op zich ongevaarlijk, maar het had wel heftig gebloed. De arts had hem plaatselijk verdoofd, de wond grondig gedesinfecteerd, met vijf steken gehecht en verbonden. Een kalmeringsinjectie had Dupin heftig geweigerd.

Het was nu middernacht. Onderweg naar het ziekenhuis had Dupin al met de satelliettelefoon geprobeerd Lilou Breval te be-

reiken, maar zowel op haar vaste als op haar mobiele nummer had hij alleen het antwoordapparaat gekregen. Hij had een hekel aan satelliettelefoons. De uitgeschoven antenne moest precies naar boven wijzen, waardoor hij aan het begin van de rit in een onnatuurlijke krampachtige houding moest zitten, en dit bij de indrukwekkend pittige rijstijl van de commissaire, die nog speciaal had benadrukt dat ze rekening houdend met de verwonding voorzichtig reed. Bovendien moest je tig kengetallen kiezen (hij vergat altijd welke, en ook dat het niet bewolkt mocht zijn). Tussen herhaalde vloeken over satelliettelefoons en antwoordapparaten door had hij commissaire Rose eindelijk alles verteld wat hij wist. Dus eigenlijk niets. Ze had er geen geheim van gemaakt dat ze Dupin nog steeds niet vertrouwde. En ze leek er nog steeds van uit te gaan dat hij informatie achterhield. Zijn hele verhaal klonk op zijn zachtst gezegd niet erg plausibel.

Le Ber, een van zijn twee inspecteurs, was meteen naar Concarneau vertrokken zodra hij het nieuws van de gebeurtenissen had gehoord. Dupin mocht hem graag, ook al had hij af en toe wat rare trekjes. Le Ber had een ijverige verpleegkundige gevraagd om commissaris Dupin op de hoogte te stellen van zijn komst. Daarop had de arts de verpleegkundige, verwijzend naar ‘duidelijke en strikte voorschriften’, streng geïnstrueerd om de inspecteur onder geen enkel beding bij de ‘gewonde’ te laten, vooral niet tijdens de ‘anamnese’.

‘U moet veel drinken na de shock en het bloedverlies. Bij voorkeur water of kruidenthee. Geen koffie of alcohol.’

Dupins gevoelens schommelden tussen wanhoop en een aanval van razernij.

‘Ik zeg u toch, het is allemaal in orde. Laat de inspecteur bij me komen. Het gaat om een belangrijk politieonderzoek. Ik...’

In de gang voor de behandelkamer klonk een furieuze stem.

‘Zo is het genoeg! Hij is mijn enige getuige. Hij is behandeld, niet levensbedreigend gewond en bij bewustzijn. Ik ga nu naar hem toe.’

De deur vloog open en commissaire Rose kwam binnen met achter haar een verpleegkundige die gelaten keek. De commissaire bleef midden in de kamer staan.

‘We hebben het hele deel van de saline doorzocht. En geen vaten gevonden. Geen blauwe, geen gele, geen rode. Geen enkele. Niet buiten, niet in de schuur, niet in de andere schuren. We hebben helemaal niets verdachts gevonden. Het forensisch team onderzoekt of er mogelijke afdrukken zijn van grote vaten. En schoenafdrukken, bandensporen, enzovoorts. Ik heb ook geprobeerd die journalist van u te bereiken, maar kreeg haar niet te pakken. Waarschijnlijk ligt ze gewoon allang op bed.’

Dupin wilde protesteren. Hij moest absoluut zelf met Lilou praten. Ze moesten haar zo snel mogelijk bereiken. Maar commissaire Rose was hem voor en sprak alsof hij niet in de kamer was.

‘We hebben verdorie geen flauw idee waar dit allemaal over gaat. En ook al is het zijn eigen schuld uit roekeloosheid, er is bijna een politieagent neergeschoten. Midden in onze zouttuinen.’ Opeens keek ze hem scherp aan. ‘Je moet iets weten of vermoed hebben! Je rijdt niet zomaar ergens heen en riskeert een ernstige toezichtprocedure omdat een vriendin ergens iets verdacht vindt. Dat kan ik gewoon niet geloven!’

Er kon niet gezegd worden dat commissaire Rose boos had gesproken. Maar wel snel en heel vastberaden.

‘Het moet om een grote zaak gaan.’ De zin was niet echt een antwoord geweest. Dupin had het peinzend gemompeld.

‘Wat het ook is, ik kan dit niet accepteren. Niet op mijn terrein. Er had wel een onschuldig persoon geraakt kunnen worden.’

Dupin wilde er nu toch tegenin gaan en een scherp tegenwoord geven, maar gaf het op het laatste moment op. En daar was hij zelf blij mee. Eigenlijk begreep hij de commissaire maar al te goed.

Bovendien voelde hij zich nu toch een beetje ongemakkelijk, met ontbloot bovenlichaam, vies en plakkerig op een behandeltafel, met een verband om zijn linkerschouder en de manchet van de bloeddrukmeter nog om zijn bovenarm.

‘Weten we al van wie de saline is?’

Dupin had geprobeerd coöperatief te klinken, wat enig effect leek te hebben.

‘We weten natuurlijk allang wie de eigenaar is van de saline waarin jouw spannende avontuur zich afspeelde. Mijn collega’s

proberen de eigenaar te bereiken. Net als de baas van een van de coöperaties in de zouttuinen, want hij is de eigenaar van de salines die er direct naast liggen. En ze proberen de directeur van het Centre du Sel te spreken. Zij kent elke paludier. En elk bekken.’

Wat Dupin net al was opgevallen, en wat er eigenlijk helemaal niet toe deed, was dat het haar van de commissaire constant in beweging was, zelfs als ze roerloos stond. En ook al was het op dit moment moeilijk voor te stellen, uitgesproken lachrimpels verrieden dat ze echt kon lachen en dat ze dat, theoretisch, vaak moest doen.

‘U hebt de commissaire bij hem gelaten en ik ga nu ook naar binnen.’

Opnieuw was er vanuit de gang commotie te horen. Dupin herkende de stem van Le Ber. Hij had heel energiek geklonken.

‘Ik heb niemand bij de patiënt gelaten, de dame is zojuist gewoon naar binnen gestormd,’ klaagde een ontmoedigde stem. Het volgende moment was Le Ber ook in de kamer. Met in zijn rechterhand een plastic bekertje.

‘Baas, ik heb een café voor u meegebracht. Dubbele espresso. Dat stond in elk geval op het knopje. Er is een automaat in de wachtruimte.’

Dupin had zijn inspecteur wel kunnen omhelzen, wat hij natuurlijk nooit echt gedaan zou hebben. Maar hij was ontzettend blij hem te zien. En de koffiebeker. Dat was een lichtpuntje.

‘Goed gedaan, Le Ber.’

Le Ber kwam naar hem toe en overhandigde de beker met een bijna ceremonieel gebaar aan Dupin.

Commissaire Rose knikte naar Le Ber, een minimaal, maar vriendelijk en collegiaal knikje.

‘Inspecteur Le Ber, Commissariat de Police Concarneau. Het is een verontrustende zaak.’

Le Ber had buitengewoon koel gesproken. Dat moest het effect van de commissaire zijn.

‘Zeker. Jij kunt geen licht werpen op de duisternis, neem ik aan?’

‘Nee. We hebben alleen de informatie ontvangen dat onze commissaris betrokken was bij een vuurgevecht en dat er op hem is geschoten.’

Eerste druk juni 2026
Dit is deel drie in de serie 'Een Bretnethriller'

Oorspronkelijke titel *Bretonisches Gold*

Oorspronkelijke uitgever Kiepenheuer & Witsch

Copyright © 2014, 2015, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG, Keulen/Duitsland

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Sylvia Wevers

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie © Unsplash

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7165 9

ISBN e-book 978 90 261 7166 6

ISBN luisterboek 978 90 261 7167 3

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.